Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (üheksas koda laiendatud koosseisus)

10. juuli 2024*

Dokumentidega tutvumine – Määrus (EÜ) nr 1049/2001 – Komisjoniga toimunud kirjavahetuse käigus Ungari ametiasutuste poolt komisjonile saadetud dokumendid, mis käsitlevad Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondide raames liidu kaasrahastatava projektikonkursi projekti – Liikmesriigist pärit dokumendid – Liikmesriigi vastuseis – Otsustamisprotsessi kaitsev erand – Mõiste „dokument, mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud“ – Põhjendamiskohustus – Lojaalne koostöö

Kohtuasjas T-104/22,

Ungari, esindajad: M. Fehér ja G. Koós,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: C. Ehrbar, A. Spina ja A. Tokár,

kostja,

ÜLDKOHUS (üheksas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president L. Truchot, kohtunikud H. Kanninen, E. Buttigieg, M. Sampol Pucurull (ettekandja) ja T. Perišin,

kohtusekretär: ametnik A. Juhász-Tóth,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 8. juuni 2022. aasta kohtumäärust Ungari *vs.* komisjon (T-104/22 R, ei avaldata, EU:T:2022:351), millega Üldkohtu president rahuldas ajutiste meetmete kohaldamise taotluse ja jättis kohtukulude kandmise üle otsustamise edaspidiseks,

arvestades 11. oktoobri 2023. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: ungari.

kohtuotsuse

1 Ungari palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis tühistada Euroopa Komisjoni 14. detsembri 2021. aasta otsus, millega anti kolmandast isikust taotlejale Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel õigus tutvuda dokumentidega, mille Ungari ametiasutused olid teatava projektikonkursi projekti käigus saatnud komisjonile (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust

2 Komisjon võttis kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrusega (EL) nr 1303/2013, millega kehtestatakse ühissätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi, Euroopa Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ning Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta, nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ) nr 1083/2006 (ELT 2013, L 347, lk 320; parandus ELT 2016, L 200, lk 140), Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondide (edaspidi „ESI fondid“) programmitöö raames ajavahemikuks 1. jaanuarist 2014 kuni 31. detsembrini 2023 Ungari ettepaneku alusel vastu inimressursside arendamise rakenduskava, mille eesmärk on praegu Ungaris hooldeasutustes elavate puuetega inimeste deinstitutsionaliseerimine (EFOP).

3 Ungari ametiasutuste poolt asjaomase rakenduskava elluviimiseks määratud asutus valmistas rakenduskavast lähtudes ette projektikonkursi projekti koodiga EFOP 2.2.5 „Hooldeasutuses osutatavatelt tervishoiuteenustelt lähiteenustele ülemineku parandamine – institutsionaalse majutuse asendamine 2023. aastaks“ (edaspidi „projektikonkurss EFOP 2.2.5“).

4 Komisjon sai 30. aprillil 2021 taotluse, mille viitenumber on GESTDEM 2021/2808 ja mis puudutas võimalust määruse nr 1049/2001 alusel tutvuda kogu ametliku kirjavahetusega komisjoni ja Ungari ametiasutuste vahel seoses projektikonkursiga EFOP 2.2.5.

5 Üheteistkümnest dokumendist, mille kohta komisjon tuvastas, et neid puudutab vastav dokumentidega tutvumise taotlus, on viis pärit Ungari ametiasutustelt ja need on:

– Ungari ametiasutuste 11. märtsi 2020. aasta e-kiri viitenumbriga Ares(2021) 3279157 koos kahe lisaga;

– Ungari ametiasutuste 19. juuni 2020. aasta kiri komisjonile viitenumbriga Ares(2020) 3193726;

– Ungari ametiasutuste 6. augusti 2020. aasta kiri komisjonile viitenumbriga Ares(2020) 4141947;

– Ungari ametiasutuste 5. jaanuari 2021. aasta kiri komisjonile viitenumbriga Ares(2021) 401802;

– Ungari ametiasutuste 14. aprilli 2021. aasta kiri komisjonile viitenumbriga Ares(2021) 2528382.

6 Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 4 ja 5 ette nähtud konsulteerimismenetluse käigus teatasid Ungari ametiasutused 28. mai 2021. aasta kirjas komisjonile, et nad on vastu neilt asutustelt pärit dokumentidega tutvumise võimaldamisele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandi alusel. Ungari ametiasutused märkisid, et kuna projektikonkursi EFOP 2.2.5

otsustamisprotsess on veel käimas, kahjustaks nende dokumentide avalikustamine selles etapis tõsiselt võrdse kohtlemise, diskrimineerimiskeelu ja läbipaistvuse põhimõtteid, kuna võimalikud toetusesaajad saaksid tutvuda teabega ja see annaks neile ebaõiglase konkurentsieelise.

7 Komisjon andis kolmandast isikust taotlejale 16. juunil 2021 võimaluse tutvuda avalikustamise taotlusega hõlmatud üheteistkümnest dokumendist kuue dokumendiga, võttes seejuures arvesse isikuandmete kaitset, kuid keeldus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandit kohaldades võimaldamast taotlejal tutvuda viie Ungari ametiasutustelt pärit dokumendiga (edaspidi „esialgne otsus“).

8 Kolmandast isikust taotleja esitas 6. juulil 2021 komisjonile vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 7 lõikele 2 kordustaotluse (edaspidi „kordustaotlus“).

9 Pärast kordustaotluse saamist konsulteeris komisjoni peasekretär 13. oktoobril 2021 Ungari ametiasutustega uuesti ja teatas neile, et olles analüüsinud kõigi määruse nr 1049/2001 artiklis 4 loetletud erandite kohaldatavust, näib talle, et eespool punktis 5 loetletud dokumentidega tutvumise võimaldamisest võib keelduda üksnes isikuandmete kaitse alusel.

10 Kordustaotluse läbivaatamisel tegi komisjon kindlaks, et dokumentidega tutvumise taotlus hõlmab täiendavaid dokumente, sealhulgas Ungari ametiasutustelt pärit nelja dokumenti (edaspidi koos eespool punktis 5 nimetatud dokumentidega „vaidlusalused dokumendid“), milleks on järgmised dokumendid:

– Ungari ametiasutuste 10. märtsi 2020. aasta e-kiri viitenumbriga Ares(2020) 1532153;

– Ungari ametiasutuste 30. aprilli 2020. aasta e-kiri viitenumbriga Ares(2020) 2352996 koos lisaga;

– Ungari ametiasutuste 21. oktoobri 2020. aasta e-kiri viitenumbriga Ares(2020) 5761728 koos kahe lisaga;

– Ungari ametiasutuste 25. novembri 2020. aasta e-kiri viitenumbriga Ares(2020) 7120859 koos lisaga.

11 Ungari ametiasutused kordasid 28. oktoobri 2021. aasta e-kirjas oma seisukohta, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandi alusel ei tohiks võimaldada nende dokumentidega tutvuda.

12 Vaidlustatud otsusega tegi komisjon otsuse kolmandast isikust taotleja kordustaotluse kohta ja lubas viimati nimetatul isikul Ungari ametiasutuste vastuseisust hoolimata tutvuda vaidlusaluste dokumentidega, millest olid kustutatud isikuandmed. Sellega seoses hindas komisjon Ungari ametiasutuste esitatud argumente ja järeldas, et need argumendid ei tõenda esmapilgul määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandi kohaldatavust.

13 Komisjon teavitas 15. detsembri 2021. aasta kirjas Ungarit vaidlustatud otsuse vastuvõtmisest.

Poolte nõuded

14 Ungari palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

15 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Ungarilt.

Õiguslik käsitlus

16 Ungari põhjendab formaalselt oma hagi kahe väitega.

17 Esiteks tuleb märkida, et Ungari viitab oma menetlusdokumentides määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 3, täpsustamata, kas konkreetselt selle lõike esimesele või teisele lõigule või lõikele 3 tervikuna. Ungari arutluskäigust ilmneb siiski, et ta ei viita lõikele 3 tervikuna, kuna tegelikult puudutab tema arutluskäik üksnes määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu väidetavat rikkumist.

18 Teiseks tuleb meelde tuletada, et kohtupraktika kohaselt on Üldkohtu ülesanne tõlgendada väiteid pigem nende sisu kui kvalifikatsiooni alusel ning järelikult kvalifitseerida hagi väiteid ja argumente (vt 5. septembri 2014. aasta kohtuotsus Éditions Odile Jacob *vs.* komisjon, T-471/11, EU:T:2014:739, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Ungari poolt formaalselt esitatud kaks väidet kujutavad endast tegelikult ühe ja sama väite kahte osa, mis puudutavad määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu rikkumist. Lisaks, nagu nähtub Ungari menetlusdokumentide sisu analüüsist esimese väite raames, väidab Ungari, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud ja et on rikutud lojaalse koostöö põhimõtet. Lisaks väidab Ungari, et kui Üldkohus peaks otsustama, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik ei ole käesolevas asjas kohaldatav, tuleks kohaldada sama artikli lõike 2 kolmandat taanet.

20 Neil asjaoludel on Üldkohus seisukohal, et Ungari esitab sisuliselt neli väidet, millest esimene puudutab vaidlustatud otsuse ebapiisavat põhjendamist, teine lojaalse koostöö põhimõtte rikkumist, kolmas määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu rikkumist ja neljas määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande rikkumist.

Esimene väide, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud

21 Ungari leiab, et vaidlustatud otsuse põhjendused ei võimalda tal hinnata esiteks põhjuseid, miks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erand ei ole käesolevas asjas kohaldatav, ja teiseks seda, kas komisjon tegelikult analüüsis, kas vaidlusaluste dokumentidega tutvumine võis konkreetselt ja tegelikult kahjustada otsustamisprotsessi.

22 Lisaks heidab Ungari komisjonile ette, et viimane ei ole piisavalt põhjendanud seda, miks vaidlustatud otsus kaldub tema varasemast otsustuspraktikast kõrvale.

23 Komisjon vaidleb Ungari argumentidele vastu.

24 Tuleb meelde tuletada, et nagu nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, peavad ELTL artikli 296 teises lõigus ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 41 lõike 2 punktis c nõutavad põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgesti ja üheselt nähtuma akti andjast institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel akti põhjuseid mõista ja pädeval kohtul kontrolli teostada. Põhjendamiskohustuse hindamisel tuleb arvesse võtta juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, toodud põhjenduste olemust ning huvi, mis võib akti adressaatidel või teistel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab, selgituste saamiseks olla. Ei ole nõutud, et põhjendustes oleks täpsustatud kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna seda, kas akti põhjendused vastavad ELTL artiklis 296 sätestatud nõuetele, tuleb hinnata nii selle sõnastusest kui ka kontekstist ja kõikidest asjaomast valdkonda reguleerivatest õigusnormidest lähtudes (vt selle kohta 1. veebruari 2007. aasta kohtuotsus Sison *vs.* nõukogu, C-266/05 P, EU:C:2007:75, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. mai 2018. aasta kohtuotsus Malta *vs.* komisjon, T-653/16, EU:T:2018:241, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).

25 Eelkõige tuleb tõdeda, et kui institutsioon otsustab võimaldada kolmandast isikust taotlejal tutvuda liikmesriigist pärit dokumendiga, vaatamata selle riigi poolt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 5 alusel esitatud vastuseisule, võib asjaomase otsuse põhjendus ilmneda nii kolmandast isikust taotlejale adresseeritud avalikustamise otsusest kui ka aktist, millega asjaomane institutsioon teavitab liikmesriiki otsuse vastuvõtmisest, kui selline akt kuulub konteksti, milles avalikustamise otsus on vastu võetud.

26 Käesolevas asjas nähtub esiteks vaidlustatud otsusest, et komisjoni peasekretär analüüsis, kas Ungari tugines oma vastuseisus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 ette nähtud sisulistele eranditele ja kas ta oli oma niisugust seisukohta nõuetekohaselt põhjendanud. Teiseks viitas komisjon Ungari ametiasutuste vastuseisule vaidlusaluste dokumentide avalikustamisele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandi alusel ning nende ametiasutuste esitatud põhjustele, miks nad avalikustamisele vastu vaidlesid. Komisjon järeldas siiski, et Ungari ametiasutuste esitatud selgitustega ei ole põhjendatud nende viidatud erandi kohaldamine. Komisjon otsustas seega lubada kolmandast isikust taotlejal tutvuda asjaomaste dokumentidega kujul, milles on isikuandmed kustutatud.

27 On tõsi, et vaidlustatud otsus ei sisalda ammendavat põhjendust, miks komisjon leidis, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 3 ei ole kohaldatav. Arvestades siiski, et nimetatud otsuse adressaat oli kolmandast isikust taotleja ja et selle eesmärk ei olnud vaidlusaluste dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumine, ei olnud komisjon kohustatud selles otsuses ammendavalt selgitama põhjusi, miks ta asus seisukohale, et Ungari taotlus vastavaid dokumente mitte avaldada ei olnud põhjendatud, ja eelkõige, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 3 ei ole käesolevas asjas kohaldatav.

28 Lisaks sisaldab 15. detsembri 2021. aasta kiri, mis – nagu eespool punktis 25 märgitud – kuulub vaidlustatud otsuse konteksti, täpsemat põhjendust selle kohta, miks komisjon leidis, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 osutatud erand ei ole vaidlusaluste dokumentide suhtes kohaldatav. Sellega seoses märkis komisjon kõigepealt, et nimetatud määruse artikli 4 lõike 3 esimesest lõigust tulenevalt peavad dokumendid, mis võivad kuuluda kõnealuse sätte

kohaldamisalasse, puudutama küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud. Seejärel märkis komisjon, et vaidlusalused dokumendid puudutavad projektikonkurssi EFOP 2.2.5, mida rahastatakse liikmesriikidega ühise juhtimise raames, ning et vastavalt määruse nr 1303/2013 artikli 34 lõike 3 punktile d vastutab liikmesriigi korraldusasutus projektikonkursside ettevalmistamise ja avaldamise eest. Lõpuks märkis komisjon, et määruses nr 1303/2013 ei ole ette nähtud, et ta peaks tegema otsuseid määrusega nr 1303/2013 reguleeritud projektikonkursi ettevalmistamisel ja heakskiitmisel.

29 Lisaks märkis komisjon, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandi kohaldamine, et on tõendatud, et vaidlusaluste dokumentidega tutvumine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada institutsiooni otsustamisprotsessi ning et kahjustamise oht on mõistlikult ettenähtav, mitte ainult hüpoteetiline. Käesoleval juhul ei saanud aga komisjoni arvates vaidlusaluste dokumentidega tutvumine võimalikku otsustamisprotsessi konkreetselt ja tegelikult kahjustada. Ta märkis sellega seoses, et Ungari ametiasutused olid nõustunud seoses teatava muu dokumendiga tutvumise taotlusega, mille viitenumber on GESTDEM 2020/1513, mis samuti puudutas projektikonkurssi EFOP 2.2.5 ja mis hõlmas sarnaseid dokumente nagu need, mille avalikustamist on taotletud, võimaldada nende dokumentidega tutvuda. Lisaks märkis komisjon, et osa taotletud dokumentidest, eelkõige projektikonkursi projekt ise, olid avalikud.

30 Järelikult võimaldab niisugune teave Ungaril mõista põhjusi, miks komisjon otsustas võimaldada kolmandast isikust taotlejal vaidlusaluste dokumentidega tutvuda, ja pädeval kohtul teostada talle kohtustuseks pandud kontrolli.

31 Ungari heidab komisjonile ette ka seda, et viimane kaldus ilma konkreetse põhjenduseta kõrvale oma varasemast otsustuspraktikast. Eelkõige märgib Ungari, et nii dokumentidega tutvumise taotluse GESTDEM 2020/1513 menetlemisel kui ka esialgses otsuses keeldus komisjon määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu alusel võimaldamast Ungari ametiasutustelt pärit dokumentidega tutvuda.

32 Selles osas on tõsi, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib komisjoni otsust, mis on kooskõlas väljakujunenud otsustuspraktikaga, küll põhjendada lühidalt, eelkõige viidates sellele praktikale, kui aga otsus läheb varasematest otsustest oluliselt kaugemale, on komisjon kohustatud esitama oma arutluskäigu üksikasjalikult (vt 10. juuli 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Icap jt, C-39/18 P, EU:C:2019:584, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 3. mai 2018. aasta kohtuotsus Malta *vs.* komisjon, T-653/16, EU:T:2018:241, punkt 54).

33 Tuleb siiski märkida, et niisuguse otsustuspraktika olemasolu tõendamisel piirdub Ungari sellega, et viitab esiteks esialgsele otsusele ja teiseks varasemale dokumentidega tutvumise taotlusele viitenumbriga GESTDEM 2020/1513, märkides, et komisjon oli Ungari ametiasutuste vastuseisu tõttu määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu alusel algul keeldunud võimaldamast kolmandast isikust taotlejal taotletud dokumentidega tutvuda. Ainuüksi viide esialgsele otsusele ja eelmisele dokumentidega tutvumise taotlusele ei saa aga tõendada, et projektikonkursi EFOP 2.2.5 puhul on olemas väljakujunenud otsustuspraktika.

34 Lisaks tuleb tõdeda, et esialgses otsuses keeldus komisjoni regionaal- ja linnapoliitika peadirektoraat tõepoolest määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 alusel Ungari ametiasutuste dokumentidega tutvumise võimaldamisest.

35 Siiski tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt nähtub määruse nr 1049/2001 artiklist 8, et sama määruse artikli 7 tähenduses esialgsele taotlusele antud vastus ei ole midagi enamat kui esmane seisukohavõtt, millega antakse taotlejale võimalus taotleda komisjoni peasekretärilt kõnealuse seisukoha ülevaatamist (vt 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Deutsche Telekom *vs.* komisjon, T-210/15, EU:T:2017:224, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Seetõttu saab vaid selline komisjoni peasekretäri võetud meede, mis on oma olemuselt otsus ning millega asendatakse täielikult eelmine väljendatud seisukoht, tuua kaasa õiguslikke tagajärgi, mis mõjutavad taotleja või, nagu käesolevas asjas, selle liikmesriigi huve, kust dokumendid on pärit ja kes oli nende avalikustamise vastu (vt selle kohta 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Deutsche Telekom *vs.* komisjon, T-210/15, EU:T:2017:224, punkt 81 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Seega ei olnud komisjon sugugi kohustatud selgitama põhjusi, miks ta kaldus kordustaotlusele vastuseks võetud vaidlustatud otsuses esialgsest otsusest kõrvale. Nimelt oli komisjon kohustatud üksnes põhjendama lahendust, millele ta jõudis.

38 Seetõttu tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide, et on rikutud lojaalse koostöö põhimõtet

39 Teine väide koosneb kahest etteheitest. Ungari väidab esiteks, et komisjon ei andnud Ungari ametiasutustele võimalust oma põhjendusi paremini selgitada või neid ümber hinnata, ning teiseks, et komisjon ei uurinud omal algatusel võimalust kohaldada „ühenduse või liikmesriigi finants-, raha- või majanduspoliitika“ kui avaliku huvi kaitsmisel põhinevat erandit määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkti a tähenduses või „kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärgi“ konfidentsiaalsusega seotud erandit selle määruse artikli 4 lõike 2 tähenduses.

40 Komisjon vaidleb Ungari argumentidele vastu.

41 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 5, milles on sätestatud, et liikmesriik võib taotleda, et institutsioon ei avalikustaks kõnealusest liikmesriigist pärit dokumenti ilma tema eelneva nõusolekuta, annab asjaomasele liikmesriigile võimaluse osaleda institutsiooni vastuvõetava otsuse tegemisel ning kehtestab selleks otsustuskorra, et tuvastada, kas asjaomase dokumendiga tutvumise võimaldamine on kõnealuse määruse artikli 4 lõigetes 1–3 loetletud sisuliste eranditega vastuolus. Siiski ei anna määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 5 liikmesriigile üldist ja tingimusteta vetoõigust, et institutsiooni käsutuses olevate liikmesriigist pärit dokumentide avaldamist oma äranägemise järgi takistada (vt selle kohta 18. juuli 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Breyer, C-213/15 P, EU:C:2017:563, punkt 43).

42 Seega, kuna Euroopa Liidu õigusnormide rakendamine on ühiselt usaldatud institutsioonile ja liikmesriigile, kes on kasutanud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 5 antud võimalust, ning kuna rakendamine sõltub seega dialoogist, mis peab nende vahel toimuma, on nad vastavalt ELL artikli 4 lõikes 3 sätestatud lojaalse koostöö kohustusele kohustatud tegutsema ja tegema koostööd nii, et neid norme saaks tõhusalt kohaldada (vt selle kohta 18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 85).

43 Kõigepealt tuleb sellest järeldada, et liikmesriigist pärit dokumendiga tutvumise taotluse saanud institutsioon ja asjaomane liikmesriik on kohustatud hetkest, mil institutsioon on liikmesriiki taotlusest teavitanud, alustama viivitamatult lojaalset dialoogi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 sätestatud erandite võimaliku kohaldamise üle (vt selle kohta 18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 86).

44 Seejärel peab asjaomane liikmesriik, kes on dialoogi lõppedes vastu asjaomase dokumendi avalikustamisele, põhjendama oma vastuseisu nendest eranditest lähtudes (18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 87).

45 Institutsioon ei saa arvestada liikmesriigi väljendatud vastuseisu sellest liikmesriigist pärit dokumendi avalikustamisele, kui vastuseis on täiesti põhjendamata või kui esitatud põhjendusi ei ole täpsustatud viitega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 loetletud eranditele. Kui vaatamata institutsiooni saadetud sõnaselgele ettepanekule ei ole asjaomane liikmesriik talle selliseid põhjendusi edastanud, on institutsioon kohustatud võimaldama taotletava dokumendiga tutvuda, kui ta ise leiab, et ükski nimetatud eranditest ei ole kohaldatav (18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 88).

46 Lõpuks tähendab see, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 5 ette nähtud otsustamisprotsessile on omane lojaalne dialoog, ka seda, et institutsioon peab võimaldama liikmesriigil paremini väljendada oma põhjendusi või hinnata need ümber nii, et neid võiks esmapilgul pidada kaitstavateks (vt selle kohta 5. aprilli 2017. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, T-344/15, EU:T:2017:250, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

47 Mis puudutab käesoleval juhul esimest etteheidet, siis nagu nähtub 13. oktoobri 2021. aasta kirjast, mille komisjon saatis Ungari ametiasutustele, alustas komisjon pärast kolmandast isikust taotleja kordustaotluse saamist viivitamata Ungari ametiasutustega dialoogi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 ette nähtud erandite võimaliku kohaldamise üle. Sellega seoses teatas ta nimetatud asutustele kõigepealt, et pärast määruse nr 1049/2001 artiklis 4 loetletud erandite kohaldatavuse analüüsimist oli ta esmapilgul seisukohal, et eespool punktis 5 nimetatud dokumentidega tutvumise võimaldamisest võib keelduda üksnes isikuandmete kaitse alusel. Seejärel palus ta esialgset hinnangut arvesse võttes Ungari ametiasutustel täpsustada, millise nimetatud määruse artiklis 4 loetletud erandi alusel nad leiavad, et eespool nimetatud dokumentidega tutvumise võimaldamisest võib keelduda. Lõpuks palus ta Ungari ametiasutustel põhjendada oma võimalikku vastuseisu nendest eranditest lähtudes.

48 Eeltoodust tuleneb esiteks, et komisjon teatas Ungari ametiasutustele, et tema arvates ei ole määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erand esmapilgul kohaldatav, ja teiseks, et ta andis nimetatud ametiasutustele võimaluse sellele analüüsile vastu vaielda või esitada alternatiivsed põhjendused, paludes neil esitada üksikasjalik ja põhjendatud arutluskäik.

49 Järelikult ei ole Ungaril alust väita, et komisjon ei andnud talle võimalust enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist oma põhjendusi paremini selgitada või esitada muid võimalikke keeldumise põhjuseid.

50 Teise etteheite kohta tuleb märkida, et nagu nähtub 13. oktoobri 2021. aasta kirjast, teatas komisjon Ungari ametiasutustele, et ta on analüüsinud kõigi määruse nr 1049/2001 artiklis 4 loetletud erandite kohaldatavust ja järeldas sellest, et tutvumise võimaldamisest võib keelduda üksnes isikuandmete kaitse alusel.

51 Lisaks tuleb tõdeda, et Ungari ei põhjendanud oma vastuseisu vaidlusaluste dokumentide avalikustamisele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetega 1 või 2.

52 Järelikult ei saa Ungari komisjonile põhjendatult ette heita, et ta ei selgitanud vaidlustatud otsuses põhjuseid, miks ta asus seisukohale, et käesolevas asjas ei ole kohaldatavad erandid, mis tulenevad „ühenduse või liikmesriigi finants-, raha- või majanduspoliitika“ kaitsest ja „kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärgist“.

53 Järelikult tuleb teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku

54 Kolmas väide jaguneb kolmeks osaks.

55 Esimeses väiteosas leiab Ungari sisuliselt, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik on käesolevas kohtuasjas kohaldatav, kuna komisjoni otsustamisprotsess on käimas. Teise võimalusena väidab Ungari teises väiteosas, et isegi juhul, kui komisjoni otsustamisprotsess ei oleks käimas, tuleb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku tõlgendada nii, et määrusega nr 1303/2013 reguleeritud projektikonkursi projekti, nagu projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise eest vastutava liikmesriigi korraldusasutuse protsess on samuti sellega kaitstud. Lõpuks väidab Ungari kolmandas väiteosas, et vaidlusaluste dokumentide avalikustamine kahjustab tegelikult, tõsiselt ja konkreetselt käimasolevat otsustamisprotsessi seoses projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimisega.

Kolmanda väite esimene osa, mis puudutab komisjoni käimasolevat otsustamisprotsessi

56 Esimene osa koosneb kahest etteheitest.

57 Esimese etteheite põhjendamiseks väidab Ungari, et kuigi liikmesriigi korraldusasutuse ülesanne on võtta vastu otsus projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise kohta, ei saa jätta tähelepanuta asjaolu, et vastav otsus tehakse Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondide ühise juhtimise kontekstis. Ungari väidab sellega seoses, et võttes arvesse komisjoni auditeerimispädevust ja tema võimalust teha finantskorrektsioone, on liikmesriigi korraldusasutuse huvides järgida komisjonilt saadud suuniseid. Valdkonnas, mis mõjutab liidu rahalisi vahendeid ja kus komisjon tagab Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondide seadusliku ja korrapärase kasutamise, teeb otsuse küll liikmesriigi korraldusasutus, kuid asjaomase institutsiooni kindlaks määratud raamistikus ja tema hilisema kontrolli all, mis annab tunnistust komisjoni osalemisest otsustamisprotsessis.

58 Teise etteheite toetuseks väidab Ungari, et komisjonil on volitused muuta määrusega nr 1303/2013 reguleeritud rakenduskavasid. Ungari väidab aga, et ta soovib esitada asjaomase rakenduskava muutmise nõuetekohaselt põhjendatud taotluse, mis võib mõjutada projektikonkursiga EFOP 2.2.5 seotud vahendite eraldamist. Ungari vaidleb vastu ka asjaolule, et rakenduskava muutmise taotluse heakskiitmisega seotud komisjoni otsustamisprotsess algab alles pärast rakenduskava muutmise ametliku taotluse esitamist. Ungari sõnul algab komisjoni otsustamisprotsess määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 tähenduses alates hetkest, mil algab dialoog liikmesriigi ja komisjoni vahel tulevase muudatuse suuna kindlaksmääramiseks.

59 Komisjon vaidleb Ungari argumentidele vastu.

60 Kõigepealt tuleb märkida, et määrusega nr 1049/2001 viiakse selle põhjenduse 1 kohaselt ellu ELL artikli 1 teises lõigus väljendatud tahet tähistada uut etappi „Euroopa rahvaste üha tihedama liidu loomises“, kus otsused tehakse nii avalikult kui võimalik ja nii kodanikulähedaselt kui võimalik (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

61 See liidu põhieesmärk kajastub esiteks ka ELTL artikli 15 lõikes 1, mille kohaselt teevad liidu institutsioonid, asutused ja organid oma tööd võimalikult avalikult, kusjuures seda avatuse põhimõtet kinnitavad ka ELL artikli 10 lõige 3 ja ELTL artikli 298 lõige 1, ning teiseks harta artiklis 42, kus on sätestatud õigus tutvuda dokumentidega (vt 4. septembri 2018. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punkt 74 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 Nagu nähtub määruse nr 1049/2001 põhjendusest 4 ja artiklist 1, on määruse eesmärk anda üldsusele võimalikult laiaulatuslik õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega, välja arvatud avalikel või erahuvidel põhinevad erandid, mida tuleb erandina kõnealuses artiklis sätestatud põhimõttest tõlgendada ja kohaldada rangelt (vt 7. septembri 2023. aasta kohtuotsus Breyer *vs.* REA, C-135/22 P, EU:C:2023:640, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).

63 Dokumentidega tutvumise võimaldamise erandite hulka kuulub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erand, millest nähtub, et tutvumisega võimaldamisest keeldutakse dokumentide puhul, mille institutsioon on koostanud oma sisekasutuseks või mille institutsioon on saanud ning mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud, kui sellise dokumendi avalikustamine kahjustaks tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avalikustamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

64 Käesoleval juhul on kõnealused dokumendid seotud Ungari ametiasutuste poolt komisjonile saadetud kirjavahetusega, mis puudutab projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimist. Need puudutavad asutusesisest arvamuste vahetust selle projektikonkursi projekti üle, mida vaidlustatud otsuse vastuvõtmise kuupäeva seisuga ei olnud veel lõplikult avaldatud.

65 Seega tuleb analüüsida määruses nr 1303/2013 kindlaks määratud institutsioonilist raamistikku, et teha kindlaks, kas komisjonil tuli projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimisel teha otsus.

66 Kõigepealt tuleb märkida, et Euroopa struktuuri- ja investeerimisfonde juhitakse ühiselt.

67 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. juuli 2018. aasta määruse (EL, Euratom) 2018/1046, mis käsitleb liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantsreegleid ja millega muudetakse määrusi (EL) nr 1296/2013, (EL) nr 1301/2013, (EL) nr 1303/2013, (EL) nr 1304/2013, (EL) nr 1309/2013, (EL) nr 1316/2013, (EL) nr 223/2014 ja (EL) nr 283/2014 ja otsust nr 541/2014/EL ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EL, Euratom) nr 966/2012 (ELT 2018, L 193, lk 1), artikli 63 lõikest 1 tuleneb, et „[k]ui komisjon täidab eelarvet jagatult, delegeeritakse eelarve täitmisega seotud ülesanded liikmesriikidele“.

68 Lisaks tuleneb määruse nr 1303/2013 artiklist 73, et „[v]astavalt ühise juhtimise põhimõttele vastutavad liikmesriigid ja komisjon programmide juhtimise ja kontrollimise eest kooskõlas oma vastavate kohustustega, mis on sätestatud käesolevas määruses ja fondispetsiifilistes eeskirjades“.

69 Eelkõige on määruse nr 1303/2013 artiklis 74 viidatud liikmesriikide kohustustele ühise juhtimise raames. Selles osas tuleneb nimetatud määruse artikli 74 lõikest 1, et „[l]iikmesriigid täidavad juhtimise, kontrollimise ja auditeerimisega seotud kohustusi ning võtavad endale sellest tulenevad ülesanded, mis on sätestatud finantsmääruses ja fondispetsiifilistes eeskirjades kindlaks määratud ühise juhtimise eeskirjades“.

70 Lisaks on määruse nr 1303/2013 artiklis 75 kindlaks määratud komisjoni volitused ja vastutusalad. Selles osas tuleneb nimetatud artikli lõikest 1, et komisjon veendub, et liikmesriigid on loonud kontrollisüsteemid ning et need süsteemid toimivad programmide rakendamise ajal tõhusalt.

71 Mis puudutab liikmesriikide kohustusi, siis tuleb märkida, et määruse nr 1303/2013 artikli 4 lõige 4 usaldab liikmesriikidele – asjakohasel territoriaalsel tasandil kooskõlas oma institutsioonilise, õigus- ja finantsraamistikuga – ning nende poolt selleks määratud asutustele programmide ettevalmistamise ja rakendamise ning oma ülesannete täitmise koostöös asjaomaste artiklis 5 osutatud partneritega.

72 Sellega seoses nähtub määruse nr 1303/2013 artikli 34 lõike 3 punktist d, et projektikonkursside ettevalmistamine ja avaldamine on liikmesriikide ainupädevuses.

73 Lisaks on määruse nr 1303/2013 artikli 125 lõikes 3 sätestatud, et Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondidest rahastatavate tegevuste valimisel on liikmesriigi korraldusasutuse ülesanne koostada ja heakskiitmise järel kohaldada asjaomaseid valikumenetlusi ja -kriteeriume.

74 Nagu nähtub määruse nr 1303/2013 artikli 110 lõike 2 punktist a, viitab heakskiit, mida on mainitud selle määruse artikli 125 lõikes 3, tegevuste valimise metoodika ja kriteeriumide heakskiitmisele sama määruse artiklite 47 ja 48 kohaselt liikmesriigi moodustatud seirekomisjoni, mitte aga komisjoni poolt.

75 Eespool nimetatud sätetest tuleneb, et määrusega nr 1303/2013 reguleeritud projektikonkursid, milles määratakse kindlaks kriteeriumid, mida tuleb järgida Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondidest rahastatavate tegevuste väljavalimisel, kuuluvad liikmesriikide ainupädevusse.

76 Sellest nähtub, et määrus nr 1303/2013 ei anna komisjonile eripädevust asjaomase määrusega reguleeritud projektikonkursi lõpuleviimise protsessis, mistõttu võis komisjon põhjendatult asuda seisukohale, et esmapilgul ei olnud ta kohustatud tegema projektikonkurssi EFOP 2.2.5 puudutavat otsust.

77 Üldkohtul tuleb siiski analüüsida Ungari poolt käesoleva väiteosa põhjendamiseks esitatud etteheiteid.

– Esimene etteheide, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik on kohaldatav, kuna komisjon on projektikonkursi EFOP 2.2.5 projekti lõpuleviimist mõjutanud

78 Ungari väidab, et asjaolu, et komisjon võib projektikonkursi EFOP 2.2.5 otsustamisprotsessi käigus esitada märkusi või hiljem kontrollida oma märkuste järgimist – vastasel korral saab ta teha finantskorrektsioone –, mõjutab märkimisväärselt liikmesriigi korraldusasutuse otsust projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise kohta. Komisjoni mõju tuleb ühise juhtimise kontekstis mõista nii, et liikmesriigi korraldusasutuse otsus, mis ei ole küll formaalselt komisjoni otsus, on viimase otsustamisprotsessi lahutamatu osa. Seega peavad Ungari sõnul liikmesriigi

korraldusasutuse ja komisjoni vahel projektikonkursi EFOP 2.2.5 raames toimunud sisekonsultatsioonid ja arutelud olema määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu alusel kaitstud, isegi kui komisjon ei ole kohustatud vastu võtma otsust selle sõna otseses mõttes.

79 Ungari argumendid tõstatavad küsimuse määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandi ulatuse kohta. Täpsemini tuleb Üldkohtul kindlaks teha, kas juhul, kui komisjon alustab ühise juhtimise raames Ungari ametiasutustega dialoogi Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondidest rahastatava projektikonkursi lõpuleviimise teemal, hõlmab komisjoni otsustamisprotsess ka eespool nimetatud dialoogi, ilma et see tooks tingimata kaasa komisjoni otsuse vastuvõtmise.

80 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusnormi tõlgendamisel arvesse võtta nii selle sõnastust kui ka konteksti ja selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa säte on (vt 13. juuli 2023. aasta kohtuotsus G GmbH, C-134/22, EU:C:2023:567, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

81 Mis puudutab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu sõnastust, siis tuleb meelde tuletada, et selles peetakse silmas dokumente, mis käsitlevad küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud, mis viitab ilmselgelt mõistele „institutsiooni otsustamisprotsess“, mis on dokumentidega tutvumise taotluse esitamise ajal käimas.

82 Sellega seoses on Euroopa Kohus sisuliselt otsustanud, et dokumendiga tutvumise võimaldamisest saab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu alusel keelduda üksnes osas, milles otsustamisprotsess on seotud otsuse tegemisega (17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus De Masi ja Varoufakis *vs.* EKP, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, punkt 73).

83 Kontekstipõhise tõlgendamise osas tuleb märkida, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 3 teeb selget vahet selle järgi, kas menetlus on lõpetatud või mitte. Niisiis kuulub selle lõike esimese lõigu kohaselt otsustamisprotsessi kaitsva erandi kohaldamisalasse iga dokument, mille institutsioon on koostanud oma sisekasutuseks või mille institutsioon on saanud ning mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud. Sama lõike teine lõik näeb ette, et pärast otsuse tegemist hõlmab see erand ainult neid dokumente, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest (21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* MyTravel ja komisjon, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punkt 78).

84 Seega lõpeb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõiguga antud kaitse otsuse vastuvõtmisega.

85 Mis puutub teleoloogilisse tõlgendamisse, siis nagu nähtub eespool esitatud punktist 62, laiendab igasugune kõnealuse artikli tõlgendamine, mis läheb sõnastusest kaugemale, määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erandi kohaldamisala.

86 Nii nähtub eespool punktidest 81–85, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandi kohaldamine sõltub vastava menetluse kindlakstegemisest, mille tulemusel on liidu institutsioonil liidu õiguse alusel õigus konkreetset otsust vastu võtta.

87 Käesolevas asjas tuleb esiteks meelde tuletada, et nagu nähtub eespool punktist 76, ei olnud komisjon kohustatud tegema konkreetset otsust projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise kohta.

88 Teiseks, kuigi Ungari väidab, et projektikonkursi lõpuleviimise protsessi raames toimuvad liikmesriigi korraldusasutuse ja komisjoni vahel sisekonsultatsioonid või arutelud, ei väida ta, et komisjon peab lõpuleviimise otsuse vastu võtma.

89 Kolmandaks, kuigi komisjon võis esitada märkusi projektikonkursi EFOP 2.2.5 projekti kohta, arvestades eelkõige selle kooskõla rakenduskavaga, mille alla see projekt kuulus, ning eesmärgiga tagada, et Ungari ametiasutused kasutaksid Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondide vahendeid õiguspäraselt ja nõuetekohaselt, ei tulene sellest siiski, et need märkused annavad tunnistust komisjoni enda otsustamisprotsessi kohta ja võimaldavad samastada asjaomast projektikonkurssi selle institutsiooni otsusega. Tegelikult ei mõjuta need märkused kuidagi otsuseid, mida komisjon võib teha, nagu finantskorrektsiooni otsus või otsus peatada projektikonkursiga seotud maksed.

90 Lisaks, kui komisjon väljendab kõhklusi või kahtlusi määrusega nr 1303/2013 reguleeritud projektikonkursi projekti nõuetekohasuse suhtes, siis tuleb märkida, et liikmesriigi korraldusasutus võib otsustada rakendada komisjoni muudatusettepanekuid, tagades nii, et projekti suhtes kohaldatakse jätkuvalt liidu kaasrahastamist, ilma et oleks vaja komisjoni otsust. Lisaks võib liikmesriigi korraldusasutus samuti otsustada mitte muuta projektikonkurssi ja rahastada projekti üksnes liikmesriigi eraldatud vahenditest. Lisaks peavad liikmesriigi ametiasutused juhul, kui projektikonkursi projekt ei ole komisjoni heakskiidetud rakenduskavaga kooskõlas, tegema sellest järeldused riigisisese õiguse suhtes, võttes arvesse liidu õigust.

91 Sellega seoses tuleb märkida, et miski ei takista liikmesriigil, keda puudutab komisjoni otsus maksetähtaegade edasilükkamise, määrusega nr 1303/2013 reguleeritud projektikonkursiga seotud maksete peatamise või rakenduskavale antava liidu toetuse täieliku või osalise tühistamise kohta, otsustada kanda liidu rahastamisest vabastatud osa oma vahenditest, et rahastada projektikonkursi raames toetatud projekte. Sellega seoses tuleb eelkõige märkida, et määruse nr 1303/2013 artikli 4 lõike 1 kohaselt on Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondid loodud täiendusena vastavatele riiklikele, piirkondlikele või kohaliku tasandi meetmetele või nendele kaasa aitamiseks, kusjuures nimetatud määruse põhjenduses 87 on samuti täpsustatud, et Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondidest antav toetus ei tohiks asendada riiklikke või samaväärseid struktuurikulutusi, mida teevad liikmesriigid (vt 2. septembri 2020. aasta kohtumäärus ENIL Brussels Office jt *vs.* komisjon, T-613/19, ei avaldata, EU:T:2020:382, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

92 Seega ei saa pelk komisjoni osalemine menetluses, mida reguleerivad eelarve jagatud täitmise eeskirjad, õigustada väidet, et menetlus on osa vastava institutsiooni otsustamisprotsessist määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu tähenduses. Nagu nähtub punktidest 68–74, ei mõjuta see, et komisjon on delegeerinud liikmesriikide korraldusasutustele õigusi – mis on iseloomulik jagatud täitmisele –, komisjoni ja liikmesriikide vastavat pädevust, mis on määruse nr 1303/2013 sätetega selgelt määratletud, nii et komisjoni ja liikmesriikide otsustamisprotsesse ei saa segi ajada.

93 Eeltoodust tuleneb, et projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise protsessis ei olnud komisjonil kohustust otsust vastu võtta. Seega ei saa dokumente, mille komisjon sai liikmesriigi korraldusasutusega sellise protsessi käigus toimunud sisekonsultatsioonide ja arutelude käigus, pidada liidu institutsiooni käimasoleva otsustamisprotsessiga seotud dokumentideks. Järelikult ei saa neid käsitada kui „küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud“ määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu tähenduses.

94 Vastupidine lahendus oleks vastuolus eespool punktis 62 osutatud nõudega tõlgendada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku kitsalt.

95 Järelikult tuleb kolmanda väite esimese osa esimene etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Teine etteheide, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik on kohaldatav, kuna komisjonil on määrusega nr 1303/2013 reguleeritud rakenduskavade muutmise valdkonnas pädevus

96 Teise etteheite põhjenduseks märgib Ungari, et kuigi liikmesriigi korraldusasutuse ülesanne on võtta vastu otsus projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimise kohta, on määruse nr 1303/2013 artikli 30 lõike 2 alusel komisjoni teha otsus rakenduskava muutmise kohta.

97 Sellega seoses nähtub määruse nr 1303/2013 artikli 30 lõikest 2, et komisjoni ülesanne on tagada, et liikmesriikide esitatud ettepanekus märgitud rakenduskavade muudatused oleksid kooskõlas liidu õigusnormide ja nõuetega. Sellega seoses hindab komisjon asjaomase liikmesriigi esitatud muudatusettepanekuid ning võib enne muudatuste heakskiitmist käsitleva lõpliku otsuse tegemist esitada nende ettepanekute kohta soovitusi ja märkusi. Seega, kui rakenduskava muudatusettepanekut peetakse liidu nõuetele vastavaks, kiidab komisjon selle formaalselt heaks.

98 Seega võib projektikonkursi EFOP 2.2.5 alla kuuluva rakenduskava muutmise korral asuda seisukohale, et komisjon pidi vastu võtma otsuse ja et seega oli komisjoni otsustamisprotsess käimas.

99 Siiski tuleb esiteks märkida, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud Ungari ametiasutused esitanud taotlust muuta projektikonkursi EFOP 2.2.5 projekti alla kuuluvat rakenduskava.

100 Teiseks ei puudutanud kõnealused dokumendid mitte hüpoteetilist rakenduskava muutmise taotlust, mille Ungari saaks esitada, vaid olid seotud komisjoni ja liikmesriigi korraldusasutuse vahelise arvamuste vahetusega projektikonkursi EFOP 2.2.5 projekti üle. Lisaks ei ole Ungari selgitanud, kuidas võis võimalus tutvuda komisjoni ja liikmesriigi korraldusasutuse kirjavahetusega, mis puudutas projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimist, kahjustada otsustamisprotsessi, mis on seotud teise menetlusega, nimelt hüpoteetilist rakenduskava muutmise taotlust.

101 Sellest järeldub, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud komisjoni otsustamisprotsess käimas ning järelikult ei saanud Ungari oma vastuseisu vaidlusaluste dokumentide avalikustamisele õiguspäraselt põhjendada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandiga.

102 Eeltoodut arvestades tuleb kolmanda väite esimese osa teine etteheide ja seega kolmanda väite esimene osa tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmanda väite teine osa, mille kohaselt on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik kohaldatav liikmesriigi korraldusasutuse otsustamisprotsessile

103 Teise võimalusena väidab Ungari, et kui Üldkohus peaks otsustama, et käesoleval juhul ei olnud mitte komisjonil, vaid liikmesriigi korraldusasutusel pädevus teha projektikonkursi teate avaldamise teel otsus, peaks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikega 3 tagatud kaitse laienema ka liikmesriigi korraldusasutuse otsustamisprotsessile.

104 Ungari märgib, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu sõnastuse kohaselt kaitseb see säte küll ainult institutsioonide otsustamisprotsessi, kuid käesoleva kohtuasja eripära arvestades ei tohiks selle sätte kohaldamisala piirata üksnes liidu institutsioonidega.

105 Esiteks väidab ta, et liidu ametitel on õigus sellele erandile otsustamisprotsessi kaitsmiseks tugineda.

106 Teiseks märgib Ungari sisuliselt, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu kitsas tõlgendamine tooks kaasa selle, et liikmesriikidele antud võimalus taotleda vastavalt määruse artikli 4 lõikele 5 dokumentide avalikustamisest keeldumist, on määruse artikli 4 lõigetes 1–3 sätestatud põhjuseid arvesse võttes praktikas sisutu. Sellega seoses märgib ta, et liikmesriigid võivad tugineda üksnes sama määruse artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud eranditele, mistõttu nad ei saa kaitsta oma ametiasutuste otsustamisprotsessi, millega võib olla viimane seatud ohtu ja seega tekitatud liidu rahalisi vahendeid puudutavas valdkonnas põhjendamatu diskrimineerimine vastavalt otsuse teinud isikule.

107 Lisaks ei oleks kaitstud liikmesriigi õigustatud huvid, mille puhul võimaldab riigisisene õigus taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamisest keelduda, kuivõrd liidu õigus võimaldab liikmesriigi õigusnormist kõrvale hoida, kui pöördutakse otse liidu institutsiooni poole. Ungari märgib, et see kahjustaks liikmesriikide usaldust institutsioonide vastu ja tooks kaasa liikmesriikide ja komisjoni vahelise kooskõlastamismenetluse tõhususe vähenemise.

108 Komisjon vaidleb Ungari argumentidele vastu.

109 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 1 punktile a tähistab mõiste „institutsioon“ selles määruses parlamenti, nõukogu või komisjoni, samas kui nimetatud määruse artikli 3 punktis b on mõiste „kolmas isik“ määratletud kui iga füüsiline või juriidiline isik või iga üksus väljaspool asjaomast institutsiooni, sealhulgas liikmesriigid ja ühendusevälised institutsioonid.

110 Käesolevas asjas nähtub esiteks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimesest lõigust, et selle artikli eesmärk ei ole kaitsta liikmesriikide või muude juriidiliste isikute kui liidu institutsioonide otsustamisprotsesse. Nimelt viitab selle sätte sõnastus üksnes dokumentidele, mis käsitlevad „küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud“.

111 Teiseks tuleb osutada, et liidu seadusandja on muu hulgas tühistanud dokumendi koostajale taotluse esitamise nõude, mis oli kehtiv enne määruse nr 1049/2001 vastuvõtmist. Selline nõue tähendas, et kui institutsiooni käsutuses oleva dokumendi koostaja on füüsiline või juriidiline isik, liikmesriik, ühenduse muu institutsioon või organ või mis tahes muu riigisisene või rahvusvaheline asutus, tuli dokumendiga tutvumise taotlus saata otse selle dokumendi koostajale (vt selle kohta 18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 56).

112 Seega, kui tõlgendada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandit nii, et see kaitseb ka liikmesriigi korraldusasutuste otsustamisprotsessi, tähendaks see vähemalt osaliselt ja normist kõrvale kalduval viisil asjaomasele koostajale taotluse esitamise nõude taaskehtestamist iga liikmesriigi otsustamisprotsessi mõjutava dokumendi suhtes. Selline tõlgendus ei oleks aga kooskõlas ELTL artikli 15 ja määruse nr 1049/2001 eseme ega eesmärgiga, milleks on anda üldsusele võimalikult laiaulatuslik õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega kõikides liidu tegevusvaldkondades.

113 Kolmandaks, nagu nähtub eespool punktist 62, laiendaks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu igasugune tõlgendus, mis läheb sõnastusest endast kaugemale, selles sättes ette nähtud erandi kohaldamisala. Seega oleks tegemist selle sätte laiendava tõlgendusega, mis ei võimalda asjaomase keeldumispõhjuse ulatust piirata.

114 Ungari muud argumendid ei sea neid hinnanguid kahtluse alla.

115 Esiteks väidab Ungari, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 grammatiline tõlgendamine ei võimalda liidu asutustel tugineda sellele artiklile omaenda otsustamisprotsessi kaitseks, kuna erisätted, mis võimaldavad laiendada määrust nr 1049/2001 ametitele, puudutavad üksnes selle määruse kohaldamisala kitsamas tähenduses, kuid ei muuda selle sisu, sealhulgas sama määruse artiklit 4, mis käsitleb erandeid dokumentide avalikustamisest. Ungari märgib aga, et kohtuasjas, milles tehti 5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA (T-729/15, EU:T:2018:67), ei seadnud Üldkohus ega Euroopa Kohus, kes jättis apellatsioonimenetluses eespool nimetatud kohtuotsuse muutmata, kahtluse alla määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 kohaldamist ameti otsustamisprotsessi suhtes.

116 Sellega seoses tuleb tõdeda, et määruse nr 1049/2001 kohaldamisala laiendati liidu ametitele nende asutamismääruste erisätte alusel. Täpsemalt, mis puudutab Euroopa Ravimiametit, siis on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta määruse (EÜ) nr 726/2004, milles sätestatakse ühenduse kord inim- ja veterinaarravimite lubade andmise ja järelevalve kohta ning millega asutatakse Euroopa Ravimiamet (ELT 2004, L 136, lk 1; ELT eriväljaanne 13/34, lk 229), artiklis 73 sõnaselgelt ette nähtud, et määrust nr 1049/2001 kohaldatakse ameti poolt hoitavatele dokumentidele ning et selle haldusnõukogu võtab vastu korraldused asjaomase määruse rakendamiseks.

117 Seega on ametitel oma asutamismäärustes sisalduvate erisätete kohaselt õigus kohaldada kõiki määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandeid samamoodi, nagu institutsioonid teevad seda kõikide nende käsutuses olevate dokumentide suhtes.

118 Sellest järeldub, nagu komisjon õigesti märgib, et määruse nr 1049/2001 kohaldamine EMA ja teiste liidu ametite otsustamisprotsesside suhtes tuleneb selgetest ja ühemõttelistest liidu teisese õiguse normidest ning need ei tulene sellest, et Üldkohus tõlgendas mõistet „institutsioon“ selle määruse tähenduses laialt.

119 Teiseks märgib Ungari sisuliselt, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu kitsas tõlgendamine tooks kaasa selle, et liikmesriikidele antud võimalus taotleda vastavalt määruse artikli 4 lõikele 5 dokumentide avalikustamisest keeldumist määruse artikli 4 lõikes 3 sätestatud põhjuseid arvestades oleks praktikas sisutu.

120 Sellega seoses on tõsi, et kohtupraktikas on nõustutud, et liikmesriik võib tugineda määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 3 (18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punktid 76, 81, 83 ja 93, ning 21. juuni 2012. aasta kohtuotsus IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds *vs.* komisjon, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punktid 62–66).

121 Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku kohaldatakse siiski liikmesriigist pärit dokumentidele, mille on saanud liidu institutsioon ja mis on seotud liidu käimasoleva otsustamisprotsessiga. See artikkel ei ole seega kohaldatav dokumentidele, mis on seotud liikmesriigi otsustamisprotsessiga.

122 Kolmandaks ei saa nõustuda ka Ungari argumentidega, mis käsitlevad liikmesriigi korraldusasutuste otsustamisprotsessi ohtu seadmist ja liikmesriikide õigustatud huvide kaitset, mille kaitse tagab liikmesriigi õigus.

123 Nimelt näeb määruse nr 1049/2001 artikli 2 lõige 3 ette, et seda määrust kohaldatakse kõigi liidu institutsiooni käsutuses olevate dokumentide suhtes, see tähendab institutsiooni koostatud ja talle saadetud ning tema valduses olevate dokumentide suhtes kõikides liidu tegevusvaldkondades. Sellest artiklist tuleneb seega põhimõtteliselt, et kui välja arvata tundliku sisuga dokumendid, mille suhtes kohaldatakse sama artikli lõike 5 kohaselt erirežiimi, kohaldatakse liikmesriigi ametiasutuse poolt liidu institutsioonile edastatud dokumendi suhtes sellest hetkest alates eranditult liidu õigust ning see dokument on institutsioonile esitatud dokumendiga tutvumise taotluse raames institutsiooni vastutusalas.

124 Lisaks tuleb märkida, et liikmesriikide õigustatud huve saab kaitsta ka määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud erandite kohaldamisega.

125 Neljandaks märgib Ungari, et liikmesriigi korraldusasutuste otsustamisprotsessi kaitsmata jätmine kahjustaks liikmesriikide usaldust institutsioonide vastu ning see vähendaks liikmesriikide ja komisjoni vahelise kooskõlastamismenetluse tõhusust.

126 Tuleb märkida, et pelk viide negatiivse mõju ohule liikmesriikide ja institutsioonide vahel ning pooltevahelise kooskõlastamismenetluse tõhususe vähenemisele ei ole piisav, et asuda seisukohale, et ka liikmesriigi korraldusasutuste otsustamisprotsessi peab kaitsma määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erand. Nimelt tähendaks see, et liikmesriikidele antaks selles valdkonnas diskretsiooniõigus või vähemalt seataks määrusega rakendatud dokumentidega tutvumise poliitika sõltuvusse sellega seotud riigisisesest poliitikast. See ei oleks aga kooskõlas ei määrusega nr 1049/2001 kehtestatud dokumentidega tutvumise võimaldamise süsteemiga ega ELL artikli 4 lõikest 3 tuleneva liikmesriikide kohustusega teha komisjoniga lojaalset koostööd (vt selle kohta 24. mai 2011. aasta kohtuotsus Batchelor *vs.* komisjon, T-250/08, EU:T:2011:236, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

127 Sellest tuleneb, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimesest lõigust tulenevat erandit ei saa tõlgendada nii, et see kaitseb ka liikmesriigi korraldusasutuse otsustamisprotsessi. Seega tuleb kolmanda väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmanda väite kolmas osa, mille kohaselt kahjustati tõsiselt, tegelikult ja konkreetselt otsustamisprotsessi, mis on seotud projektikonkursi EFOP 2.2.5 projekti lõpuleviimisega

128 Selle väiteosa põhjendamiseks väidab Ungari, et see, kui avalikustada kogu Ungari ametiasutuste ja komisjoni vaheline kirjavahetus projektikonkursi EFOP 2.2.5 kohta, võib kahjustada nimetatud projektikonkursi lõpuleviimist, kuna vaidlusaluste dokumentide avalikustamine võib anda teatavatele ühendustele privilegeeritud teavet, mis võimaldaks neil projektikonkursi taotlust paremini ette valmistada, see aga kahjustaks teisi konkureerivaid ühendusi, kellel ei ole samal tasemel teavet.

129 Käesoleva kohtuasja asjaoludel leiab Üldkohus, et täiendavalt tuleb analüüsida, kas eespool punktis 63 nimetatud tingimus otsustamisprotsessi kaitse tõsise kahjustamise kohta on täidetud, ning analüüsida seega põhjendusi, mille Ungari on esitanud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandi kohaldamise õigustamiseks, eeldusel et see säte on käesolevas asjas kohaldatav.

130 Ainuüksi asjaolust, et dokument puudutab määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud erandiga kaitstud huvi, ei piisa, et erandi kohaldamine oleks põhjendatud (vt 3. juuli 2014. aasta otsus, nõukogu *vs.* in ’t Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, punkt 51 ja viidatud kohtupraktika).

131 Täpsemini eeldab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandi kohaldamine, et on tõendatud, et taotletud dokumentidega tutvumine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada institutsiooni otsustamisprotsessi ning et kahjustamise ohtu võib mõistlikult ette näha ja see ei ole ainult hüpoteetiline (vt 22. märtsi 2018. aasta kohtuotsus De Capitani *vs.* parlament, T-540/15, EU:T:2018:167, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

132 Peale selle peab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erandile tuginemiseks olema otsustamisprotsessi kahjustamine tõsine. Nii on see nimelt siis, kui asjaomase dokumendi avalikustamisel on otsustamisprotsessile oluline mõju. Kahjustamise raskuse hindamine sõltub juhtumi kõikidest asjaoludest, eelkõige institutsiooni viidatud negatiivsest mõjust otsustamisprotsessile (vt 7. juuni 2011. aasta kohtuotsus Toland *vs.* parlament, T-471/08, EU:T:2011:252, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

133 Käesoleval juhul ei võimalda Ungari esitatud põhjendused kindlaks teha, kuidas vaidlusaluste dokumentide avalikustamine võiks tegelikult, tõsiselt ja konkreetselt komisjoni otsustamisprotsessi mõjutada.

134 Ungari piirdub nimelt väitega, et vaidlusaluste dokumentide avalikustamine võib tõsiselt kahjustada võrdse kohtlemise, diskrimineerimiskeelu ja läbipaistvuse põhimõtteid, kuna projektikonkursi EFOP 2.2.5 võimalikud toetusesaajad võivad saada teavet, mis annab neile ebaõiglase konkurentsieelise.

135 Tuleb aga märkida, et Ungari väiteid ei toeta ei üksikasjalikud argumendid ega tõendid, millest nähtuks, et juhul kui vaidlusalused dokumendid oleks avalikustatud enne, kui liikmesriigi korraldusasutus projektikonkursi EFOP 2.2.5 kutse lõplikult vastu võttis, oleks esinenud ebaõiglase konkurentsieelise tegelik oht.

136 Lisaks, nagu nähtub kohtupraktikast, ei ole pelk viide negatiivsete tagajärgede tekkimise ohule, mis on seotud sisedokumentidega tutvumise ja võimalusega, et huvitatud isikud võivad menetlust mõjutada, piisav tõendamaks, et nende dokumentide avalikustamine kahjustaks tõsiselt asjaomase institutsiooni otsustamisprotsessi (13. juuli 2017. aasta kohtuotsus Saint-Gobain Glass Deutschland *vs.* komisjon, C-60/15 P, EU:C:2017:540, punkt 83).

137 Peale selle ei ole Ungari esitanud täpsustusi, mis seaks kahtluse alla komisjoni analüüsi, et vaidlusaluste dokumentide avalikustamine ei saanud vaidlustatud otsuse vastuvõtmise kuupäeva seisuga kahjustada projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimisega seotud käimasolevat otsustamisprotsessi, kuna projektikonkursi sisu oli sel kuupäeval üldsusele internetis kättesaadav.

138 Nimelt tuleneb kohtupraktikast, et hinnates ohtu, kas dokumendi avalikustamine võib kahjustada mõnda määruse nr 1049/2001 artikliga 4 kaitstud huvi, võib Üldkohus arvesse võtta asjaolu, et selle dokumendi põhisisu, mille avalikustamist taotletakse, on enne selle dokumendiga tutvumist keelava või avalikustamist võimaldava otsuse vastuvõtmist juba avalikustatud (vt selle kohta 3. juuli 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* in ’t Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, punkt 60).

139 Lisaks märgib komisjon, et kõik komisjonist pärit dokumendid edastati kolmandast isikust taotlejale. Seega on tal täpsed teadmised komisjoni ja Ungari ametiasutuste vahel seoses projektikonkursi EFOP 2.2.5 projektiga peetud arutelude kontekstist ja teemast.

140 Seega viib kohtupraktikas kehtestatud kohustus hinnata määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku kitsalt järeldusele, et Ungari ei ole tõendanud, et vaidlusaluste dokumentide avalikustamine oleks selle kuupäeva seisuga, mil avalikustamist taotleti, toonud kaasa projektikonkursi EFOP 2.2.5 lõpuleviimisega seotud otsustamisprotsessi tegeliku ja tõsise kahjustamise.

141 Seega leidis komisjon õigesti, et käesoleva juhtumi konkreetsetel asjaoludel ei ole põhjendatud Ungari esitatud argument ebaõiglase konkurentsieelise ohu kohta.

142 Järelikult tuleb kolmanda väite kolmas osa ja seega kolmas väide tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet

143 Ungari väidab selle väite põhjendamiseks, et kui Üldkohus peaks otsustama, et komisjoni tegevus ühise juhtimise raames ei saa kuuluda komisjoni otsustamisprotsessi alla, siis ei ole mingit kahtlust, et seda tegevust tuleb pidada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes nimetatud uurimise alla kuuluvaks.

144 Tuleb märkida, et Ungari ei ole üldse tõendanud oma väidet, et komisjoni tegevust ühise juhtimise raames tuleb pidada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes nimetatud uurimise alla kuuluvaks.

145 Olgu märgitud, et Üldkohtu kodukorra artikli 76 punkti d kohaselt tuleb hagiavalduses märkida vaidluse ese, esitatud väited ja argumendid ning lühiülevaade nendest väidetest. Eelkõige peab hagiavalduses olema selgitatud, milles seisneb väide, millel hagi põhineb, ning ainuüksi selle abstraktne märkimine ei vasta kodukorra nõuetele. Analoogseid nõudeid tuleb järgida väite

põhjendamiseks esitatavate argumentide puhul (vt selle kohta 10. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Ayuntamiento de Quart de Poblet *vs.* komisjon, T-539/18, ei avaldata, EU:T:2021:123, punkt 102 ja seal viidatud kohtupraktika).

146 Seega, kuna Ungari argument, et käesoleval juhul tuleb kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet, ei vasta kodukorra artikli 76 punktis d nimetatud nõuetele, tuleb see vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

147 Eeltoodut arvestades tuleb neljas väide tagasi lükata ja seetõttu hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

148 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

149 Kuna Ungari on käesoleval juhul kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud, sealhulgas ajutiste meetmete kohaldamisega seotud kulud, välja mõista Ungarilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (üheksas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud, sealhulgas ajutiste meetmete kohaldamisega seotud kulud, välja Ungarilt.

Truchot Kanninen Buttigieg

Sampol Pucurull Perišin

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. juulil 2024 Luxembourgis.

Allkirjad